

övrigt ligga tvärs över soffan – gick Ulrikas dröm om en familj i uppfyllelse. Både hon och Daniel skulle gärna vilja ha fler barn, men Ulrika är samtidigt tveksam. "Jag känner mig rätt ödmjuk inför att vi har fått gång till".

den vanligaste frågan är fortfarande om jag kan vara ensam med Jens. Det kan jag. Men jag är extremt uppmärksam på vad han håller på med. Och visst finns det saker som är svårt för mig, att byta bajsblöja är ingen favorit. Men jag får helt enkelt tvätta extra noga för att vara säker på att det blir ordentligt gjort.

Snart börjar han gå, men det är inget jag oroar mig för. Han blir inte bara mer rörlig, han blir ju mer och mer förståndig också. När han börjar prata kan vi kommunicera ännu bättre."

Ulrikas handikapp innebär att hon och Daniel får lite olika roller. Hon kan inte leka tittut eller kasta Jens högt upp i luften, så det blir mera bus med pappa. Men somnar gör

Jens helst hos sin mamma – antingen i famnen eller med huvudet i hennes knä.

"Han har redan förstått att jag är annorlunda. Till exempel ställer han sig upp i sängen när jag ska hämta honom, det gör han inte med Daniel. När jag matar honom söker han aktivt efter skeden och trycker liksom fram huvudet för att hjälpa till. När han vill få kontakt med andra flinar han; när han vill ha min uppmärksamhet tjoar han till. Och om jag ska lyfta honom från golvet ställer han sig upp och tar tag i mina ben, medan han sitter kvar när någon annan ska ta honom. Han har till och med fattat att det är något med mina ögon, för några veckor sedan

började han peta i dem. Det är jätteobehagligt, hoppas han slutar med det."

När sjukdomen är som värst känns det som om det brinner i hela kroppen.

ULRIKA ÖSTBERG

Under det första året med Jens har Ulrika haft mycket värk i lederna, framför allt i knäna som tog mycket stryk när hon väntade barn. För några månader sedan var hon tvungen att börja med cellgifter igen – de har hon fått sedan tioårsåldern – men de har inte haft lika stor effekt som före graviditeten. Remicaden, en medicin som gör att hon slipper äta värktabletter dygnet runt, har äntligen börjat fungera bra igen.

"Reumatism är en opålitlig sjukdom. Den åter

liksom upp dig och du vet aldrig hur du kommer att må nästa dag. Till exempel blev mina händer knotiga på en sommar. Utan alla starka mediciner – som samtidigt tär på inre organ som lever, njure och hjärta – skulle det inte gå. När sjukdomen är som värst känns det som om det brinner i hela kroppen. Medicinerna kan bara bromsa förloppet, de kan aldrig bota, men de kan förhoppningsvis hålla sjukdomen i schack. Om jag fick välja mellan att få synen tillbaka och slippa reumatismen, då skulle jag välja bort reumatismen."

Ulrika berättar om allt smärtsamt hon gått igenom utan minsta spår av bitterhet. Hon påpekar att bitterhet är det värsta tillstånd en människa kan hamna i, eftersom den hindrar dig att se det positiva i livet. →